

A Virág F. Éva-díjra idén Parászka Borókát tartotta érdemesnek kuratóriumunk egyhangúlag. Bízom benne, hogy az információ és az emberi hang célba ér – írta a tehetséges és bátor újságíró kollégánk. Akár a magyar irodalom nagyjairól, akár az Unió határáról, a szenvedő emberek tömegéről ír, a Marosvásárhelyi Rádióban vagy másutt a médiában, mindig hitelesen teszi. Parászka Borókát – amint lehet – várjuk nyilvános beszélgetésre a MÚOSZ-ban.

A kuratórium (Vámos Éva elnök, Szunyogh Szabolcs, Murányi Gábor és a laudáció, írója Ónody-Molnár Dóra)

Laudáció

Parászka Boróka erdélyi születésű, Erdélyben élő magyar újságíró. A hétköznapi felfogás szerint ez a tény akár önmagában is meghatározhatná valakinek az attitűdjét, a dolgokhoz, a világhoz való hozzáállását, de az esetében ez nem, vagy csak részben igaz.

Parászka Boróka ugyanis nemzetközi. Utazik ide, utazik oda mindig épp ott van, ahol úgy érzi, lennie kell. Most épp a görög-török határon készít riportot azokról a szerencsétlen sorsú emberekről, akiket a nacionalista hatalmi törekvések elűztek otthonukból, akik hónapok, évek óta szenvednek emberhez méltatlan körülmények között, minden egyes pillanatban kiszolgáltatva az Európai Unió és Törökország között kötöttségű törékeny alkunak.

De nem véletlen, hogy Parászka Boróka ezekben a percekben is épp ott van, ahol lennie kell, és ha úgy tetszik, ennek igenis van kötődése ahhoz, hogy erdélyi származású, magyar

újságíró. Ő ugyanis tudja, mi a kiszolgáltatottság. Egész életében tudta, mi a kisebbség. Számára a kisebbségi lét nem egyfajta giccsesen túlérzékeny közhely, amit naponta lehet mantrázni innen, a távolból, elhullajtva egy-egy könnycseppet, vagy agresszivitásba torkolló kivagyisággal értekezni róla, nem. A kisebbségi lét az élete maga a kőkemény mindennapokkal, a meg nem értéssel, a kiszolgáltatottsággal, a folyamatos küzdelmekkel, amelyekben a sebeket jobbra csak kapni lehet, méghozzá olyan számban és ütemben, hogy nincs idő gyógyítani őket.

Megsebzett élet az övé, de az övé, az egyedül sajátja, amelyből egy jottányit sem enged, hiszen értelme van, és ez a legtöbb, ami az életről elmondható: értelmet kell nyernie.

Az ő életének értelme a küzdelem a megsebzett életekért, mint most, a görög-török határon riportozva. Ez a küzdelem a valóban bátrak sajátja, hiszen olykor szembe kell szállni nem csak a nacionalista, etnicista közeggel, hanem azzal is, amely egyébként otthonos lenne számára onnan, Erdélyből: a magyarországi liberálisokéval. A béranyaság, a kiszolgáltatottság, az emberi test hatalmi alapú kizsákmányolása elleni föllépés is természetes számára, hiszen megsebzett életekről van szó. Nem a közeg számít, hanem az élet. Ez az, amit Parászka Boróka sosem felejt.

Ezért nem alkuszik, nem renyhül, nem törődik bele: megy előre, konokul, folyamatos mozgásban van, mi meg innen, a távolból csodáljuk őt, irigyelve szívósságát, energiáját és eltökéltségét, amely nap mint nap annak üzenetét hordozza számunkra, hogy van remény.